

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-717/20
Дана: 10.11.2020. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Марине Илић, председника већа, Ружице Ђурђевић и Мирјане Војиновић, чланова већа, са Радицом Карић записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о заједничкој жалби окривљеног и његовог браниоца, адвоката Југослава Марковића из Варварина, изјављеној против пресуде Основног суда у Крушевцу 2К бр. 553/19 од 04.09.2020. године, у седници већа одржаној сходно одредби члана 511 став 1 Законика о кривичном поступку, у вези члана 447 став 2 и 5 Законика о кривичном поступку, дана 10.11.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

Поводом заједничке жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, а по службеној дужности, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Крушевцу 2К бр. 553/19 од 04.09.2020. године, само у погледу урачунавања временаведеног по мери задржавања у казну затвора, тако што Апелациони суд у Крагујевцу окривљеном АА, сходно одредби члана 63 став 1 Кривичног законика, у казну затвора у трајању од 1 (једне) године, на коју је осуђен том пресудом, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 Кривичног законика и истовремено одређено да ће се казна затвора извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, **урачунава времеведено по мери задржавања**, по решењу ПУ у Крушевцу, ПС у Варварину Ку.бр. 733/18 од 23.09.2018. године, док се заједничка жалба окривљеног АА и његовог браниоца, **ОДБИЈА** као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу 2К бр. 553/19 од 04.09.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора.

Наведеном пресудом окривљени је упозорен да током издржавања казне затвора не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним

законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати суду новчани износ од 5.000,00 динара, Основном јавном тужилаштву у Крушевцу, на име трошкова насталих пред овим органом, новчани износ од 200.630,16 динара и оштећеној ББ, на име нужних трошкова кривичног поступка, новчани износ од 99.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом, оштећена ББ, је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парнични поступак.

Побијаном пресудом, сходно одредби члана 297 став 5 КЗ и члана 86 КЗ, према окривљеном изречена је мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора изречене овом пресудом, не урачунава у трајање изречене мере безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије.

Против наведене пресуде, заједничку жалбу су благовремено изјавили окривљени АА и његов бранилац, адвокат Југослав Марковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи оптужбе за предметно кривично дело, или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, али другом судији. У жалби су истакли захтев да буду обавештени о седници већа пред другостепеним судом.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, је поднеском Ктж-745/20 од 28.10.2020. године, предложио да другостепени суд одбије као неосновану заједничку жалбу окривљеног АА и његовог браниоца, а побијану пресуду потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу, одржао је седницу већа, у смислу одредбе члана 511 став 1 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у вези члана 447 став 2 и 5 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног, адвоката Југослава Марковића, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и окривљеног АА, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеној жалби, па је по оцени навода и предлога из жалбе, имајући у виду мишљење Апелационог јавног тужиоца, из напред наведеног писаног поднеска, нашао:

Заједничка жалба окривљеног и његовог браниоца је неоснована, а да поводом те жалбе, а по службеној дужности, побијану пресуду треба преиначити ради правилне примене закона.

Заједничком жалбом браниоца и окривљеног АА, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, тврдњом да је изрека побијане пресуде неразумљива, јер у истој није наведена виност окривљеног.

По оцени другостепеног суда, супротно изнетим наводима из жалбе, у конкретном случају, у чињеничном опису кривичног дела, утврђеном у изреци побијане пресуде, субјективно обележје кривичног дела – кривица окривљеног, јасно је описана са свим свјим конститутивним елементима (урачунљивост-способност да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима; умишљај-свестан свог дела али је олако држао да до последице неће доћи и свест о противправности-свестан да је његово дело забрањено), па изрека побијане пресуде није неразумљива, услед чега се жалбом неосновано указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, заједничком жалбом окривљеног и његовог браниоца истиче се да су разлози које је првостепени суд дао о чињеницама које су предмет доказивања, нејасни, те да се услед тога не може испитати законитост и правилност побијане пресуде.

Супротно изнетим жалбеним наводима, другостепени суд налази да су у образложењу побијане пресуде наведени јасни и непротивречни разлози о свим чињеницама које су предмет доказивања, из којих се поуздано закључује како је окривљени АА, извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог, тако да првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, на коју се жалбом неосновано указује.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, заједничком жалбом окривљеног и његовог браниоца указује се да првостепени суд није правилно ценио одбрану окривљеног, те да је услед тога донео погрешан закључак да је окривљени, према саобраћајној ситуацији, требало да очекује пешаке на коловозу и да брзину прилагоди до 38,5 км/час, да је првостепени суд занемарио обавезу пешака да пропусти возила која се крећу коловозом, указујући на чињеницу да покојна ВВ улицу није прелазила на пешачком прелазу, чиме је у великој мери допринела да иста буде препрека, коју окривљени није могао да уочи, те да у том смислу, првостепени суд није, сходно одредби члана 93 став 1 ЗОБС-а, утврдио допринос на страни пешака, као и чињеницу да ли се саобраћајни удес догодио ван насељеног места, или у насељеном месту. Жалбом се такође, кроз оспоравање чињеничног стања, указује да је првостепени суд погрешном интерпретацијом налаза и мишљења вештака саобраћајне струке, из кога произилази, да од момента када је уочио пешака, окривљени није имао техничке могућности да заустави возило и да би се контакт десио и да је возио дозвољеном брзином од 50 км/час, извео погрешан закључак, када је нашао да се у радњи окривљеног стичу елементи кривичног дела за које је оглашен кривим.

Овакве тврдње из заједничке жалбе окривљеног и његовог браниоца, другостепени суд оцењује као неосноване.

Правилно је првостепени суд, на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, сходно својој обавези, прописаној одредбом члана 419 став 2 ЗКП, у образложењу побијане пресуде и сходно одредби члана 428 став 8 ЗКП, одређено и потпуно изнео чињенице које је утврдио у кривичном поступку (члан 83 ЗКП) и из којих разлога их узима као доказане или недоказане и којим разлозима се руководио приликом решавања правних питања, па је правилно нашао да је окривљени АА, дана 22.09.2018. године око 23,00 часа, у стању урачунљивости, свестан да је његово дело забрањено, као учесник у саобраћају на путевима, управљајући путничким возилом марке „Фолсфаген Поло“ и крећући се из правца Варварина ка Параћину, поступио супротно одредбама члана 42 став 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, јер брзину кретања возила није прилагодио саобраћајним условима до безбедне од 38,5 км/час и то чињеници да је била ноћ, да је на датом делу пута ограничење брзине 50 км/час, а возио је брзином од 70 км/час, да је из супротног смера на 50 метара даљине, опазио аутобус који се зауставио, а затим кренуо у левој саобраћајној траци са упаљеним светлима, са којим је требало да се мимоиђе, где је имао разлога да предвиди и очекује појаву људи, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да види или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин којим не угрожава безбедност саобраћаја, када је услед неприлагођене брзине наведеним саобраћајним условима, предњим левим делом возила ударио у пешака, сада покојну оштећену ВВ, која је по изласку из аутобуса, иза њега, прелазила коловоз са леве на десну страну гледано из правца кретања путничког возила окривљеног, која је затим главом ударила у предње ветробранско стакло, пала на кров, а затим са возила на десну страну коловоза, при чему је задобила повреде описане у изреци побијане пресуде, услед којих је код исте наступила смрт, при чему је окривљени био свестан да управљајући возилом и не придржавајући се саобраћајних прописа, може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи и био свестан да услед тога може наступити смрт другог лица, али је олако држао да до тога неће доћи, на који начин је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 КЗ.

Правилно је првостепени суд ценећи исказе испитаних сведока (сведока очевица ГГ, сведока оштећених ББ и сада пок. ДД, сведока ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ИИ и ЈЈ), из чијих исказа је утврдио чињенице које се тичу предметне саобраћајне незгоде, како оне које су претходиле самом контакту возила окривљеног АА и пешака, сада покојне ВВ, тако и чињенице након контакта, који искази су у погледу битних чињеница сагласни и међусобно непротивречни (утврђено да је до контакта између возила окривљеног и пешака, сада пок. ВВ, дошло на малом растојању, растојању од око 15 метара након што је аутобус из кога је оштећена изашла, кренуо, да се возило окривљеног кретало великом брзином, да је на делу пута где се догодила саобраћајна незгода, видљивост била добра и да је радила улична расвета, да је аутобус из кога је оштећена изашла, стао ван регистрованог аутобуског стајалишта, да је оштећена „претрчавала“ коловоз ван пешачког прелаза) и доводећи исте у везу са одбраном окривљеног и са материјално изведеним доказима, правилно нашао да је окривљени, тиме што,

супротно одредби члана 42 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, брзину кретања возила није прилагодио особинама и стању пута, видљивости, прегледности, атмосферским приликама, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да види или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин којим не угрожава безбедност саобраћаја, извршио предметно кривично дело.

Из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке Драгана Бошковића, утврђено је да се возило окривљеног кретало врзином од око 70 км/час, да је до контакта са пешаком дошло у пределу средине леве предње чеоне стране путничког возила, да се возило окривљеног, у тренутку када је оштећена-пешак, започела прелазак коловоза, налазило на удаљености од будућег контакта на 21,3 м и да у таквим околностима нису постојале техничке могућности возача путничког возила да спречи настанак саобраћајне незгоде и да је таква могућност постојала само у случају да се окривљени кретао брзином мањом од 38,5 км/час, у вези са чим би до контакта дошло и да се окривљени кретао дозвољеном брзином од 50 км/час, да утицај брзине на тежину повреда код оштећене, сада покојне, постоји и да је иста, обзиром да је прелазила коловоз ван пешачког прелаза, била обавезна да се увери да ту радњу може да обави и без сметања других учесника у саобраћају.

Правилно је првостепени суд ценио и понашање оштећене, сада пок. ВВ и чињеницу да је иста прелазила коловоз на месту где није обележен пешачки прелаз, да је исти прелазила на малом растојању иза аутобуса из кога је изашла, као њен допринос настанку саобраћајне незгоде и правилно нашао да такво њено понашање не искључује кривицу окривљеног и да се не може прихватити да је оштећена представљала изненадну препреку коју окривљени у датим околностима није могао да предвиди. У вези са тим, неосновао се заједничком жалбом окривљеног и његовог браниоца оспорава овакав закључак првостепеног суда, наводима да је кретање оштећене, сада пок. ВВ, било супротно одредби члана 93 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, те да иста није представљала очекивану препреку и да се њено непрописно кретање не може ставити на терет окривљеног, у вези са чим, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног, изнету у том правцу.

Имајући у виду наведено, по оцени другостепеног суда, у свему је као правилан прихваћен закључак првостепеног суда да је окривљени учинио пропуст у конкретном случају, јер се није кретао безбедном брзином, имајући у виду да је према постојећој саобраћајној ситуацији, где је видео аутобус који је био заустављен, могао да очекује да неко од путника ко је евентуално изашао из аутобуса, покуша да пређе улицу, али и поред тога ништа није предузео да брзину возила смањи на безбедну.

Апелациони суд и остале наводе из заједничке жалбе окривљеног и његовог браниоца, а који се конкретно односе на утврђено чињенично стање, оцењује као неосноване, обзиром да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено како у погледу чињеница, које чине објективно обележје предметног кривичног дела, тако и оних који се тичу кривице окривљеног АА, а квалификацијом радњи окривљеног по члану 297 став 4 у вези члана 289 став 3 у вези става 1 КЗ, првостепени суд је правилно применио кривични закон.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији, поводом заједничке жалбе окривљеног и његовог браниоца, другостепени суд налази да је првостепени суд, сходно одредби члана 54 КЗ, ценио све околности од којих зависи врста и висина кривичне санкције, па је правилно као олакшавајуће околности на страни окривљеног ценио ценио његове породичне и личне прилике, коректно држање пред судом, чињеницу да раније није осуђиван, а као отежавајућу околност, тежину извршеног кривичног дела и истог осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, правилно налазећи да се, у смислу одредбе члана 45 став 5 и 6 КЗ, обзиром на личност окривљеног, његов ранији живот, његово држање после учињеног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се сврха кажњавања остварити тако што ће окривљени казну затвора издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора.

И по налажењу другостепеног суда, казна затвора у наведеном трајању, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, истом се може постићи сврха кажњавања, прописана одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе прописивања кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је решењем ПУ у Крушевцу, ПС у Варварину Ку.бр. 733/18 од 23.09.2018. године, окривљеном изречена мера задржавања у трајању од 48 сати, то је другостепени суд, сходно одредби члана 63 став 1 КЗ, време проведено по наведеној мери задржавања, урачунао у казну затвора, на коју је окривљени осуђен првостепеном пресудом, у ком смислу је, поводом изајвљене жалбе, а по службеној дужности, ради правилне примене закона, преиначио побијану пресуду.

Другостепени суд је, поводом заједничке жалбе окривљеног и његовог браниоца, а сходно одредби члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, испитао и одлуку о изреченој мери безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године и нашао да је иста правилно изречена и у складу са одредбом члана 86 КЗ, те да је изрицање наведене мере безбедности, неопходно и оправдава сврху мера безбедности из члана 78 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 457 и члана 459 ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Радица Карић,с.р.

Председник већа-судија
Марина Илић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић